

Những Lời Khai Thị Trí Huệ Trong Kinh Kim Cang

Chủ Đề 1073: Nghiệp Thức Vẫn Hiện Hiện Rõ Ràng

Chủ giảng: Pháp sư Tịnh Không

Thời gian: Tháng 05 năm 1995

Địa điểm: Cư Sĩ Lâm Phật Giáo Singapore

Trích lục từ: Báo cáo nghiên cứu Kim Cang Bát Nhã (Tập 094)

Chuyển ngữ: Tịch Minh

【Nghiệp Thức Uyển Nhiên】

(Nghiệp thức vẫn hiển hiện rõ ràng)

Nói cách khác, trong đời sống hằng ngày, khi quý vị đối nhân, xử thế, tiếp vật, vẫn là “nghiệp thức” làm chủ, nghiệp thức chính là vọng tâm. Ngày nay chúng ta nói về việc dụng tâm, là dụng tâm gì? Là sinh diệt tâm, một niệm sinh lên, một niệm diệt đi; đó là tâm vọng tưởng. Nghiệp thức được nói ở đây, chính là tâm vọng tưởng. Có cái tâm này tồn tại thì chân tâm không thể hiện tiền. “Nhất như bình đẳng” mà phần trước đã nói, thừa cùng quý vị, đó chính là chân tâm, không phải vọng tâm, chân tâm chính là nhất như bình đẳng. Chúng ta không biết dụng chân tâm; tuy có nhưng không biết dụng.

Thế nhưng, cần phải biết rằng, chân tâm và vọng tâm là một, là bất nhị (không hai), rời khỏi vọng tâm để đi tìm chân tâm thì không thể nào tìm được. Trong kinh điển, về sự thật này Phật cũng đã giảng rất nhiều: “Chân vọng bất nhị” (Chân và vọng không phải là hai), “Toàn vọng tức chân, toàn chân tức vọng” (Toàn bộ vọng chính là chân, toàn bộ chân chính là vọng). Ở phần trước chúng ta đã dùng vàng và đồ trang sức bằng vàng để làm ví dụ, dùng cảnh mộng để làm ví dụ. Chân tâm và vọng tâm là một chứ không phải hai, trong kinh Phật thường dùng nước để làm ví dụ, là nước và sóng, trong “Kinh Lăng Nghiêm” có dùng ví dụ này. Đem chân tâm ví như nước, vọng tâm ví như sóng, sóng chính là nước, nước chính là sóng, không hề sai! Thế nhưng hình tướng của sóng và nước không giống nhau, tác dụng cũng không giống nhau. Sóng là tướng động, nước là tướng tĩnh; nói cách khác, sóng nếu như không động, thì đó chính là nước. Vọng tâm chính là sóng, nó đang động.

Cho nên, tu hành trong Phật pháp là tu định, tu tâm thanh tịnh, tu định; sau khi định lại rồi, thì đó chính là chân tâm, định lại rồi thì đó chính là nhất như bình đẳng; khi động thì không bình đẳng, khi động thì không thanh tịnh. Cái tâm hiện tại của chúng ta là đang động. Chỗ này nói, sự phân biệt chấp trước vị tế đó, chính là sóng nhỏ, là những gợn sóng lăn tăn (vi ba). Tâm của phàm phu Lục đạo chúng ta là những đợt sóng dữ (ba đào), là sóng to gió lớn. Gió là gì? Là cảnh giới bên ngoài. Cảnh giới vừa dụ hoặc, gió liền thổi động, tham, sân, si, mạn trong tâm của quý vị liền nổi lên, tham sân si mạn chính là những đợt sóng, là sóng to gió lớn.

Quyền giáo Bồ Tát, Thanh Văn, Duyên Giác ở ngoài Tam giới, sự cảm nhận của các ngài đối với cảnh giới bên ngoài chỉ là gợn sóng lăn tăn. Các ngài đích thực là vẫn còn sóng, nhưng phàm phu chúng ta lại không thể nhìn ra được, cảm thấy tâm các ngài rất phẳng lặng; nhưng nếu đem các ngài so sánh với Pháp thân Đại sĩ, thì lại rất rõ ràng, các ngài quả thực vẫn còn những gợn sóng nhỏ. Pháp thân Đại sĩ thì không còn nữa, cái sóng này không còn nữa, hoàn toàn bình lặng rồi.

Cần phải hiểu thấu đáo về “nghiệp thức”, nghiệp thức chính là tâm động, tâm động chính là vọng tâm.